

Creure avui, com arribar per televisió als que no van a missa

Dil, 28/04/2014 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) La comunicació eclesial ha estat els darrers anys una prioritat compartida per les parròquies que conformen l'Arxiprestat de Mataró. En són una mostra tangible els 25 anys d'emissió ininterrompuda del programa televisiu [Creure avui](#). Impulsat per les diferents parròquies de la ciutat, el juliol de 1989 s'emetia un primer programa sobre les Santes, i aquest estiu n'hauran emès prop d'un miler. Aquest dilluns engega el [programa d'activitats](#) commemoratives, amb una xerrada sobre el papa Francesc a càrrec del capellà i periodista **Francesc Romeu**.

L'*alma mater* d'aquesta iniciativa ha estat el periodista **Ramon Safont-Tria** que explica l'objectiu plantejat des de l'inici del projecte: "Més enllà dels fidels habituals que anaven a missa, volíem un programa de televisió per explicar, als no practicants i al públic en general, com vivim els cristians i quines preocupacions tenim". I hi afegeix: "Hem intentat estar atents al que pot preocupar als cristians".

Des del punt de vista personal, Safont-Tria considera que ha estat "tot un alicient perquè suposava passar d'un cristianisme a base de reunions i trobades a una activitat directa i compromesa". Aquest setmanari de divulgació sempre s'ha concebut com un [treball d'equip](#), que ha sumat esforços de voluntaris provinents de les diferents parròquies de Mataró. Al llarg d'aquest temps, el programa ha comptat amb la col·laboració de fins a 125 voluntaris, amb un equip motor permanent d'una vintena de laics.

Un buit generacional en els 30-40

Safont-Tria assegura que des de l'arxiprestat s'ha "treballat perquè tinguéssim més informació i perquè fos més oberta". Diu que la seva és una "generació postconciliar" i reconeix ser conscient que "el fet religiós ha quedat una mica de banda". I, de fet, considera que els cristians d'entre trenta i quaranta anys "no són

massa actius a la nostra Església”

El futur del projecte fa pensar en un relleu imprescindible, ara que els membres de l'equip estan en els cinquantena i alguns ja en tenen 80 anys. Així, assegurar la continuïtat és “el gran rept” segons el periodista mataroní, que es pregunta si hi haurà gent jove disposada a assumir-ne el compromís. Tenen l'esperança dipositada en grups de gent d'entre 14 i 20 anys que ja participen amb algun espai en la graella de programació.

La música de fons d'aquest programa té [un missatge](#) molt clar: “El cristià és una persona com els altres, està en constant procés de revisió, té un passat cultural important, i és actiu i present en el món d'avui”. Quan fa cinc anys van començar a emetre també per Internet, coincidint amb el vintè aniversari, el periodista Joan Salicrú [el va definir](#) com “un programa pensat per parlar de les coses trascendents de la vida”.

Major presència als mitjans

Així, el programa va néixer de la necessitat pastoral de guanyar presència als mitjans de comunicació, una constant per al [Consell Pastoral de l'Arxiprestat de Mataró](#): “Cal aprofitat millor els mitjans de comunicació i ser-hi més presents cada dia”, [deia](#) la parròquia de Santa Maria reunida en assemblea el curs 2004-2005.

A inicis del curs 1988-89 Televisió de Mataró, en la persona de **Lluís Lligonya**, i l'arxiprestat de Mataró, en la persona de mossèn **Josep Colomer**, van acordar que Televisió de Mataró cediria un espai de temps a l'Arxiprestat si aquest gestionava un programa de Televisió. Llavors Colomer va contactar amb Ramon Safont-Tria, que amb en **Nico Guanyabens** va constituir un equip de 30 persones vinculades a l'arxiprestat.

Amb el temps, i amb l'objectiu de tenir presència en els mitjans amb la qualitat que es mereixia el projecte, es va crear un equipament tècnic que està situat a la Parròquia de Santa Maria de Mataró, que des de l'inici va acollir el projecte.

Durant els 25 anys, el programa ha tingut com a supervisors els capellans **Josep Colomer, Ignasi Marquès, Pere Carulla, Joan Barat, Jordi Espí, Manuel Miras, Josep Lluís Socias, Ramon Batlle, Vicenç Mira**.